

A NAGYSZÜLŐK,
A ROKONOK, A HELY,
AHOL LAKUNK,
AZ ISKOLA,
A BARÁTOK,
A TANÍTÓ NÉNI,
MIND-MIND
RETTEGETESEN
FONTOSAK.

ERŐS GYÖKEREKKEL

Szöveg - Szám Kati / KÉPMÁS / Kép - Emmer László

Szokatlan énekesnői pálya: fiatal kora óta énekel, mégis kétgyerekes anyukaként futott be. A legnagyobb siker után egy évre Hongkongba költözik, ahol színpadra sem lép. Aztán, mintha csak egy családi hétvégére ruccantak volna le, egy év után visszajön, és azonnal ott folytatja, ahol abbahagyta. De a visszatérés dátuma azért beleégett az emlékezetébe...

◆ – **Mikor is jöttél vissza?**

– 2014. június 30. hétfő. Nagyon jó volt egy hosszabb szünetet tartani, de még jobb volt hazajönni. Óriási kaland volt. Hálás is vagyok érte, mert magától soha nem áll meg az ember a hajtással, csak ha van egy ilyen kényszer, de bevallom, nem tudtuk megszokni, hogy olyan távol vagyunk az otthonunktól. Sokkal előbb hazajöttünk, mint terveztük.

◆ – **Mire használtad a szünetet?**

– Feltöltődtem. Újra megéheztem a színpadra. Mert ha – hála Istennek – van munkád, és hívnak, ha megy a verkli, kicsit veszített a varázsából a színpad is. Egy nagyon sűrű időszakon voltam túl az Eurovízió után, a családom is már nagyon megérdemelte, hogy csak rájuk koncentráljak. Az, hogy a szakmámat tudtam csinálni, nekik is köszönhető. Nemcsak a férjemnek, a nagyszülőknek, hanem a lányoknak is, hogy hagyták, hogy ha kell, este elmenjek, nem nyafogtak, mindig rugalmasan kezelték a helyzeteket. Persze én sem hagytam soha, hogy elbillenjen az egyensúly a munka felé, sokszor mondtam nemet felkérésekre. De aki dolgozik és gyereke van, tudja, hogy ez az állapot mindig együtt jár a lelkiismeret-furdalással.

◆ – **Tudatosan nem vállaltál semmiféle munkát Hongkongban?**

– Amikor jött ez a munkalehetőség a férjem számára, azért mondtam igent, mert szerettem volna visszaadni neki azt a háttérrel, amit éveken át ő biztosított az én munkámhoz. Tudtam, hogy arra fogom használni azt az időszakot, hogy a gyerekekkel legyek. A nagyobbikkal hároméves koráig otthon voltam, de a kicsivel már nem, amikor kint voltunk, ő négyéves volt. Fantasztikus volt vele sült-főve együtt lenni. Egy év nem túl sok, ennyit tudtam kibírni színpad nélkül, idegenben. Amikor hazajöttem, már nagyon-nagyon hiányzott. Egyébként nem is lett volna egyszerű és észszerű kint újrakezdeni, befuttatni valamit, aztán működtetni rengeteg meló, és nem egy emberé, hanem egy csapaté. Egy 39 éves kétgyerekes anyukára különben sem kíváncsiak! A kínaiakat egyébként is az érdekli, ami kínai. Ezért is tartanak ott, ahol tartanak. Van ott is jó zene, mindenféle – kínaiul.

– **Nem is asszimilálódtatok? A felhőkarcoló egyik lakásában, mint egy külön szigeten élt a kis családotok?**

– Hát, majdnem. Azért azt tudni kell, hogy Hongkong 150 évig angol terület volt, ezért erősen él az angolszász kultúra is, de nekem mégis minden nagyon kínai volt. Aki külföldre megy, annak persze be kell illeszkednie valamennyire. Ha kilépsz az ajtón, ha le kell menni a piacra, beszélgetni kell, bár a négy fal között úgy éltünk, mintha itthon lennénk, megcsináltam a rántott húst meg a palacsintát. Akik hosszabb ideig maradtak, tudtak alkalmazkodni, bizonyos szempontból keményebbek nálam, másrészt viszont lazábbak, mint én.

– **A lányaitok könnyen vették az akadályt?**

– A nagyobbik járt iskolába, neki volt a legnehezebb. Indulás előtt sokat utánaolvastam, azt írták, hogy tízéves kor alatt viszonylag könnyű a beilleszkedés, de tapasztaltabb külügyes ismerőseink azért felkészítettek, hogy heteken át bőgni fog a gyerek. Nagyon rákészültem, mindenben ilyen felkészülős vagyok, de mégis ott kellett rádöbbsenem, milyen hihetetlenül erősek a gyökereink. A nagyszülők, a rokonok, a hely, ahol lakunk, az iskola, a barátok, a tanító néni, mind-mind rettenetesen fontosak, és nagyon hiányoztak. Skype-oltunk mindenkivel, hetente egyszer még a tanító nénivel is, de a tudat is fájt, hogy olyan messze vagyunk. Egy olyan parázós anyuka, mint én, nem tudja könnyen megugrani ezeket az akadályokat. Lehet, hogy ha én lazább lettem volna, és két hét múlva beállok a helyi kórusba kínaiul énekelni, ők is vidámabban veszik az akadályokat, de a gyerekednek nem tudsz hazudni. Amikor már tudtuk, hogy jövőnk haza, vágtuk a centit, mint a leszerelésre váró katonák.

– **Mivel teltek az első itthoni napok?**

– Fejest ugrottunk az itthoni életbe. Akik a munkáimat intézték, kérdezték, mennyit akarok pihenni. Mondtam, hogy semennyit. Egy napot kértem az akklimatizálódásra. Hétfőn este landoltunk, szerdán a reggeli műsorba mentem, aznap stúdió, és szombaton fellépésem volt. A gyerekek meg örömmel engedtek, megvolt a listájuk, hogy mikor találkoznak a barátokkal, rokonokkal.

– **A tehetség mellett mi volt a pályád, a sikereid alakulásában a legfontosabb? Az édesapád, Wolf Péter zeneszerző szakmai segítsége, a testvéred, Wolf Gábor marketinges tapasztalata vagy a tehetségkutatók?**

– Gimnazista korom óta énekelek, nagyon jó zenekarokkal dolgoztam együtt és nagyon jó emberekkel. A mai napig onnan vannak a legfontosabb barátságaim is. De énekelni, jól énekelni és befutni, két különböző dolog. Fiatalon azt gondoltam, hogy egyszer az emberek majd automatikusan tudni fogják, hogy aki énekel, az a Wolf Kati, milyen ember, milyen szellemiséget képvisel.

Lassan jöttem rá, hogy ez nem Hollywood, itt nem jár klubokba a mindenható zenei producer. A szakmabeliek ismerik egymást, tudják, hogy sok zenész és énekes van, volt, aki nagyon jó, de sosem fut be. Még az első gyerekem születésekor megpróbálkoztam egy tehetségkutatóval, de megtorpantam, nem voltam rá fölkészülve, hogy médiaőrület legyen körülöttem. Gyereket akartam, de azt nagyon. Aztán megszületett, és mégiscsak hiányozni kezdett a zene. Csináltam egy lemezt az édesapámmal, de mondhatni nem fogyott sokkal több, mint amit mi megvettünk, meg a szomszéd néni. Marketing nélkül semmi értelme nincs a lemezkiadásnak. A testvérem is adott ötleteket, de a zenei piac egy külön szakma. Amikor a kisebbik lányom megszületett, akkor indult egy vadiúj tehetségkutató, és akkor mint a villám, döntöttem, hogy én most megyek.

– **A férjed mit szolt?**

– Ó, szerinte én vagyok a világ legszebb nője, legszebb énekesnője, „kissé” elfogult, persze, hogy biztatott. Ugyanakkor nagyon féltett, mert másrésztől egy nagyon reális figura, és bár reméli a legjobbat, felkészít a legrosszabb verzióra is. Akkor például arra, hogy lehet, hogy vér ciki lesz, mert a Vukkal fognak élcélődni. A szüleim féltettek a legjobban, hogy két gyerekkel – az egyik csecsemő –, 35 évesen nekiindulok a popszakmának, amikor mások már ebben a korban a búcsúkoncertet tervezik, vagy az elvonóról jönnek haza. Amikor azonban látták, hogy az egész közeg, a csatorna és a közönség is vevő arra, hogy elfogadjon egy kétgyerekes anyukát, megnyugodtak. Azt hiszem, ez sokaknak adott erőt, hogy ha egy ilyen fiatalos szakmában is lehet anyaként eredményt elérni, akkor a legtöbb szakmában nincs veszített ügy.

– **A közelmúltban is részt vettél tévéshow-ban. Hogyan változott a tehetségkutatókhoz és show-khoz való viszonyod?**

– Legutóbb már szoltam a férjemnek, hogy ha legközelebb látja, hogy egy ilyen jelentkezési lap van a közelemben, ne engedjen oda. Az első X Faktorban iszonyú nagy volt a tét. Akkor úgy mentem oda, hogy vagy sikerül befutnom vagy... vagy sikerül befutnom. A legutóbbi verseny, a Sztárban sztár egy jó móka volt, izgalmas játék, de távolról sem volt akkora tétje, mint az első tehetségkutatónak. Ugyanakkor lehetővé tett egy olyan megjelenést, amit semmi más nem adhat és ami nélkül egy előadó nagyon nehezen marad szem előtt: hétfévente másfél millió ember hallotta a hangom. Ezt még az Eurovízió sem tudja, mert ott csak kétszer hangzik el a dalod, aztán el is felejtethetnek. Ma is úgy megyek neki minden fordulónak, hogy bármikor véget is érhet, ma is embertelenül izgulok a tévés fellépések előtt, de nagyon más, hogy egy hétfévi kimerítő forgatás után a gyerekeidhez mész-e haza, és vár-e otthon egy másik világ.

Mások a hangsúlyok. Az ember ugyanakkor anyaként iszonyú összeszedett lesz, nagyon megtanul összpontosítani a feladatra, és ez a munkában is sokat segít. Amíg nem volt családom, addig szinte szétfolyt az időm, az energiám, fiatalon az ember csak magával van elfoglalva, hiszen akkor még erre a képességre nincs annyira szükség, és ez jól is van így.

– Többféle színpadon megfordulsz, hol énekelsz a legszívesebben?

– Attól függ, milyen hangulatban vagyok. Van, amikor egy klubkoncert esik nagyon jól, ahol érzem, hogy igazán nyitva van a közönség füle, szeme, szíve, máskor egy városi, szabadtéri, sörözős-bulizós fellépés. De tudok alkalmazkodni minden helyzethez, ahhoz is, ha 35 000 ember tombol a stadionban, ahhoz is, ha most idehívsz öt embert és a zongora tetején kell énekelnem.

– Azért az fontos, hogy ha belépsz valahova, érezd, hogy szeretettel, érdeklődéssel, pozitívan fogadják?

– Nyilván nem hátrány, de szerintem az előadó dolga, hogy megteremtse a hangulatot. Megfordulok céges bulikon is, mondjuk decemberben, amikor tele van a hócipője mindenkinek, fáradtak, sok a munka, mennének haza, és még énekelgetni is jön valaki. Ülnek fancsali képpel az asztaloknál. Meg kell oldani. Beszélek, lemegyek közéjük, melléjük ülök. Nincs rossz közönség. Rá kell jönni, mi az, amire akkor és ott rá tudnak hangolódni. Egyszer láttam egy humoristát fellépni előttem. Az első öt percben elsütött 10 különböző stílusú poént, szóviccet, alpárit, intellektuálisat. És amire látta, hogy vevők, amire megindultak vele, azt folytatta. Puhatólózni kell. Máshogy énekelisz, ha kicsit sznob a közönség, másképp, ha rötyögnek a hátsó sorban.

– Csak nincs benned pedagógus vér is?

– Van. A családban is van bőven, és én is szolféztanárként végeztem. De ez inkább interakció, odafigyelés a másokra. Egy koncerten sohasem tömeg van, hanem egyes emberek. Ezek emberi játszmák. Makacs vagyok, addig nem jövök le a színpadról, amíg nem történik valami.

– Tanítottál is?

– Nem, mindig azt éreztem, hogy a lexikális tudásom zéró.

– Komolyzenét tanultál. Hogy kerültél a popszakmába?

– Apám azt szerette volna, ha Gildát énekelek a színpadon – öszülő fejjel ő is foglalkozni kezdett a komolyzenével –, de én mindig éreztem, hogy boogie van a lábamban.

– A gyerekeid tanulnak zenét?

– Nem. Néha zongoráztatnak a nagypapával. Tíz- és ötévesek. Még fiatalok, másszanak fára!

– Te is másztál?

– Persze, két bátyám van. Mi nem tévét néztünk, hanem mentünk a patakhöz horgászni. Csupa olyat csináltunk, ami jót tesz a gyerekeknek. Fiúsítva voltam, a szabadban rohagáltunk, fociztunk, kidobóztunk, diót törtünk, mindig nagy csapatban, isteni volt.

– Szoktad azt álmodni, hogy színpadon vagy?

– Van egy visszatérő álmom: a Kongresszusi Központban vagyok, a zenekar már elkezdte a dalt és én még farmergatyában állok, nem hoztam el a fellépőcipőmet sem, néha vizes is a hajam... Normális koncertes álmaim nincsenek, de legalább éjszaka feloldom ezeket a feszültségeket. Annyi valóságalapja van az álomnak, hogy amikor 16 éven át felléptünk hárman lányok, egyszer egy szállodában valami miatt előbb kezdődött a műsorunk, és mi kint ettük a teraszon a rántott húst, amikor kirohant a trombitás, hogy gyertek, már megy a számunk.

– A szüleid ma is féltenek?

– Ők mindig aggódnak, hogy eszem-e eleget, pihenek-e eleget. Amikor ment a Sztárban sztár, előre kértem, hogy ne olvassanak hozzászólásokat, én sem teszem, mert a kommentuszárók, akik uralják a netet, soha nem igazságosak. És persze, én is félttem a gyerekeimet, és ez mindig így lesz, amíg vagyok.

– Amikor hazaérsz egy fellépésről, tényleg meg is érkezel?

– Én úgy érzem, hogy igen, de a férjem szerint nem. Egy vidéki koncertről hazafelé van idő, hogy leálljon bennem a pörgés, de ha hamar hazaérek, hiába megyek azonnal a konyhába a kakaót csinálni, igazából még nem nyugszom le. De mire a koncertek után hazaérek, a gyerekek már alszanak, úgyhogy van lehetőségem lenyugodni. Inkább csak nekem probléma, hogy ilyenkor nem tudok elaludni. Mielőtt pedig elindulok otthonról egy fellépésre, Ákos azt szokta mondani, na, most már vonulj el, mert kezdesz művésznő lenni.

– Hisztis vagy?

– Inkább szétszórt leszek és nem hallok meg, amit mondanak. Máshol járok már. De nagyon türelmesek.

– Az átlagosnál többet dolgozol egy-egy dalon?

– Nagyon sokat. Szerintem van olyan szövegíró, aki utál, mert rendszeresen visszadobom a szövegeket, hogy tényleg olyan legyen, amit az enyémmek érzek. Nálam ez leginkább lelki, érzelmi őrlődés.

– Mi az, amit leginkább el szeretnél mondani a saját dalaiddal?

– Magamat mutatom meg vele. Gondolatokat, érzelmeket, habitust. A közönség kíváncsi persze arra is, hogy hogy énekel az előadó a színpadon, de főleg a személyiségre kíváncsiak. És megérik, hogy valaki őszinte, vagy nem.

AZT HISZEM, EZ SOKAKNAK ADOTT ERŐT, HOGY EGY ILYEN FIATALOS SZAKMÁBAN IS LEHET ANYAKÉNT EREDMÉNYT ELÉRNI.

– A Sztárban sztárban Sia Furler dalát adtad elő – gyönyörűen.

Szerintem, én ilyen színesen és érzelmgazdagon talán még nem hallottalak énekelni. Azon gondolkodtam, hogy vajon nem azért volt-e ez a legjobb sikerült, külső szemmel leginkább magadénak érzett „szerepjáték”, mert itt teljesen elhagyhattál minden színpadi sallangot, a feladat az volt, hogy ott állj és mindent a hangoddal mondj el.

– Nagyon-nagyon félttem a Sia-daltól, baromi nehéz, az eredeti előadó hangja pedig teljesen egyedi. De olyan eszméletlen erős érzelmi töltet van benne, hogy magával sodor a dal. Mindig azt mondom a közönségnek, hogy élő koncertre kell menni, mert a média sosem mutat valódi képet. 3 perc az semmi, csak show. De ahhoz, hogy kibontakozzon az énekes, több idő kell, pláne nekem. Egy koncertnek van egy íve, sose lehet tudni előre, hogy az első 5 percben lesz meg a katartikus pont, vagy az utolsó dalban. Ezeknél a tv show-knál az a legnehezebb, hogy úgy érd el az „üzemi hőmérsékletet”, hogy abban a 3 percben legyen meg a csúc. Ez a Sia-dalnál megvolt. ♦